

מ"ת 23147/09/19 - מדינת ישראל נגד ינר טאלב, חמודי טאלב

בית המשפט המחוזי בחיפה

מ"ת 23147-09-19 מדינת ישראל נ' טאלב(עציר) ואח'

בפני כבוד השופט ניצן סילמן

מדינת ישראל מבקשים

נגד

משיבים

1. ינר טאלב (עציר)

2. חמודי טאלב (עציר)

החלטה

1. בקשה למעצר המשיבים עד תום ההליכים כנגדם.

2. כמגד המשיבים הוגש כתב אישום ביום 10/9/19, המייחס להם עבירות של שוד בנסיבות מחמירות, וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות.

3. עפ"י הנטען בכתב האישום, ביום 17/8/19 נסעו המשיבים, שהנם אחים, יחד עם אח נוסף שלהם, רואד שמו, במונית מדגם סקודה. רואד התיישב ליד מושב הנהג והמשיבים התיישבו מאחור.

4. בעת עצירת המונית, כשנהג המונית דרש את שכרו, החל רואד להכותו באמצעות אגרופים לפניו, תוך שהוא דורש מהנהג כי זה יוציא את כספו; משיב 1 חנק את הנהג מאחור, ומשיב 2 יצא מהמונית, פתח את דלת הנהג, היכה וקילל את הנהג. הנהג הותיא את ארנקו וביקש כי האחים ישיבו לו את מפתחות הרכב שנטלו עובר לכך; אחד האחים השיב המפתחות, הנהג זרק את ארנקו מחוץ למונית והאחים המשיכו להכותו. האחים נטלו את תכולת הארנק, את הטלפון הנייד של הנהג, ומטבעות מהמונית; האחים נמלטו מהמקום בריצה; הנהג אסף את ארנקו הריק ונמלט מהמקום בנסיעה; שלושה ימים לאחר מכן מכר המשיב 2 את הטלפון הנייד בחנות גולד מובייל, על דעת משיב 1; העבירות מיוחסות למשיבים כמבצעים בצוותא. לנהג נגרמו חבלות, לרבות שבר בארובת העין.

5. המחלוקת העובדתית בתיק צרה ואינה כוללת מלוא רוחב היריעה; המשיבים אינם חולקים על שהייה במונית, ונסיעה יחד עם אחיהם רואד; המשיבים טוענים כי רואד הוא שתקף את הנהג, הוא שחבל בו ונטל השלל, והם הופתעו מהתנהגות רואד, ולא נטלו חלק באירוע; עוד מציינים המשיבים כי היו שתויים, ועל כן הגיבו באיחור, ונמלטו מהמקום בלא כל אקט אלים מצדם. המשיב 2 מוסיף וטוען כי אף ביקש מיתר אחיו לחדול מהתנהגותם.

6. כידוע בשלב זה, אין בית המשפט נדרש לקביעת מהימנות, או קביעת ממצאים בעובדה; מדובר בשלב

עמוד 1

7. "כידוע, בשלב הארכת המעצר עד תום ההליכים כל שעל בית המשפט לבחון הוא האם קיימת תשתית לכאורית להוכחת אשמתו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו. תשתית לכאורית כאמור אינה דורשת הוכחת אשמתו של הנאשם מעל לכל ספק סביר כי אם בחינת הכוח ההוכחתי הפוטנציאלי האצור בחומר החקירה. ראיות לכאורה להוכחת האשמה הן איפוא ראיות גולמיות אשר לגביהן קיים סיכוי סביר שעיוודן במהלך המשפט - תוך בחינתן בחקירות, ותוך קביעת אמינותן ומשקלן - יוביל לראיות אשר מבססות את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר. רק אם קיימים ליקויים בסיסיים או קשיים אינהרנטיים בחומר החקירה באופן שהחומר הגולמי כפי שהוא נתפס כיום לא יוכל - גם לאחר "עיוודו" בעתיד והעברתו בכור המבחן של ההליך הפלילי - להקים תשתית ראייתית אשר יש סיכוי סביר שניתן יהא לבסס עליה את הרשעת הנאשם, תתבקש המסקנה כי אין מצויות נגד הנאשם ראיות לכאורה להוכחת האשמה ועל כן אין מקום למעצרו עד תום ההליכים (ראו למשל: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996); בש"פ 10512/05 פינר נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 24.11.2005))." בש"פ 826/08 קיאל קשאש נ' מדינת ישראל (14.2.08).

ראו גם:

"באשר לדרישה לקיומן של "ראיות לכאורה להוכחת האשמה", בפסיקתו של בית משפט זה נקבע כי במסגרת דרישה זו על המאשימה להראות כי התשתית הראייתית שבידה מקימה סיכוי סביר להרשעת הנאשם. הרף הראייתי הנדרש בשלב זה נובע מאופיו של הליך המעצר כשלב ביניים בו הראיות המונחות לפני בית המשפט טרם עברו את "כור ההיתוך" של ההליך הפלילי. בהתאם, על בית המשפט לבחון אם קיים בחומר הראיות הגולמי כמכלול פוטנציאל חזק דיו כך שלאחר ניהול חקירות ולאחר קביעת מהימנות ומשקל הראיות, ניתן יהיה לבסס עליהן את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר [ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 147-143 (1996) (להלן: עניין זאדה)]. ראו גם: בש"פ 4211/09 עליה נ' מדינת ישראל פסקה 17 (24.5.2009). על רקע זה שבה ונשנתה ההלכה בבית משפט זה לפיה ככלל לא יהיה בטענות בדבר מהימנות או משקל הראיות כדי לשלול את קיומה של תשתית ראייתית לכאורית בתיק. לצד זאת, נפסק כי במקרים חריגים, בהם ניכרות על פני הראיות סתירות ופירוכות מהותיות, תישלל תשתית זו כך שלא תהא הצדקה למעצר מאחורי סורג ובריח [ראו: עניין זאדה, בעמ' 147-146; בש"פ 8477/12 פיניש נ' מדינת ישראל (29.11.2012); בש"פ 4692/06 אלמוגרי נ' מדינת ישראל פסקאות 8-9 (20.6.2006)]." בש"פ 3526/13 כיאל נ' מדינת ישראל (27.5.2013).

ראו בנוסף:

בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2), 133; בש"פ 663/08 סדיק סרחאן ואח' נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 12.2.08); בש"פ 860/08 חגי אזולאי נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 10.2.08); בש"פ 868/08 חוסיין אשכור נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 17.2.08); בש"פ 3161/10 מהרבנד נ' מדינת

ישראל (טרם פורסם, 2.5.10); בש"פ 8311/13 **אברמוב נ' מדינת ישראל** (החלטה מיום 19/12/13); בש"פ 4575/17 **ראפת עליאן נ' מדינת ישראל** (3.7.2017); בש"פ 562/18 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (04.03.2018); בש"פ 2751/18 **מדינת ישראל נ' אבו עסא** (1.5.2018); בש"פ 4458/18 **מישיב נ' מדינת ישראל** (24.06.2018); בש"פ 7494/18 זוהר ששון נ' מדינת ישראל (11/11/18).

בש"פ 8526/18 **חוסאם כנעאן נ' מדינת ישראל** (17/12/18):

קיומן של ראיות לכאורה לצרכי מעצר עד תום ההליכים נקבע לפי המבחן של "אם נאמין": אם נאמין לראיות התביעה, האם יהא בהן כדי לחייב את המסקנה שהעורר ביצע את המעשה המיוחס לו?

ראו לעניין זה גם: בש"פ 215/19 **רפיק סלאימה נ' מדינת ישראל** (22/01/19).

8. למעשה די בגרסת המתלונן, ביחד עם אשרור האחים בדבר המצאותם באירוע, כדי להקים תשתית ראייתית לכאורית במקרה דנן.

9. בעדויות המתלונן, לכל אורך הדרך, סבר המתלונן כי **כלל האחים** תקפוהו.

10. א. כבר בעדותו הראשונה מיום 17/8/19, מציין המתלונן כי תחילת התקיפה בוצעה ע"י רואד (שו' 7 סיפא). בהמשך עובר המתלונן מלשון יחיד (לגבי התקיפה) ללשון רבים, ומציין כי "הם נתנו לי מכות ובעיטות לא יכולתי לזוז מהכיסא... פתאום מישהו חנק אותי מאחורה לא נשמתי". בהמשך העדות מבהיר המתלונן כי כל הנוסעים תקפוהו (שו' 20) ומדגיש כי האלימות באה "מכל הכיוונים" (שו' 21).

ב. בהודעה מיום 20/8 מוסיף הנהג כי "ואז השני שירד הגיע לדלת שלי פתח אותה וגם הרביץ לי וקיללו אותי ונשאר בחור במושב האחורי שחנק אותי" (שו' 17). בהמשך מציין הנהג "ואז **זרקתי את הארנק לרצפה והם המשיכו להרביץ לי.. ואחד נתן לי מכה חזקה בעין...**" (שו' 25).

ג. בהודעה מיום 28/8/19 חוזר המתלונן על עיקרי הדברים - "ואז מישהו אחר מאחור חנק אותי והשלישי גם נתן לי מכות... ואז הוא חזר ושלושתם התחילו להכניס לי מכות...".

ד. בהודעה מיום 1/9/19 שב המתלונן ומציין - "שלושתם תקפו אותי, אחד חנק אותי מאחור, אחד התיישב עלי והביא לי מכות בפנים והיה אדם שלישי שנתן לי מכות מהצד.. שלושתם תקפו אותי זה בטוח". " (שו' 3-5).

ובהמשך - "הם היו שלושה ושלושתם הרביצו לי." (שו' 13); עוד מציין המתלונן כי "אף אחד

מהם לא ניסה לעצור משהו כולם הרביצו לי וברחו". (שו' 23).

ה. גם דוח ההובלה וההצבעה מדבר בעד עצמו; מדובר במתלונן בעל גרסה עקבית, קוהרנטית, אשר "אם נאמין" לה בתיק העיקרי, יורשעו המשיבים.

11. יוצא כי כבר בשלב זה של בחינת עדות המתלונן, קיימת תשתית ראייתית מספקת.

12. גם עדות השכנה, אוקסנה מיאסניקוב, מיום 17/8/19, מסבכת את כלל המשיבים; לאחר שמתארת אוקסנה אדם היושב לידי הנהג, מוסיפה אוקסנה- "מחוץ למונית ליד הדלת של הנהג היה גבר שלבש גם הוא חולצה לבנה שהכה בחוזקה באזור הפנים של נהג המונית. שמעתי שמישהו יוצא מהבניין.. וגם הוא התחיל להרביץ לנהג" (שו' 4-10).

13. א. עדות המשיבים עצמם מלאה סתירות וקשיים; בהודעה מיום 28/8 מצוין חמודי בתחילה כי היה בבית (שו' 100); חמודי שלל כי עלה למונית (שו' 124 ואילך); חמודי גם הכחיש כי פעל למכור טלפון סלולרי כזה או אחר (שו' 135).

ב. בהודעה מיום 30/8 המשיך חמודי לשלול שהייתו במקום, חרף איכונים (שו' 85, שו' 100, ועוד). חודי שב ושלל כל ניסיון למכור טלפון סלולרי (שו' 118). רק משהוצג לו סרטון מצלמות עסק חנות גולד מובייל, ולאחר שנאמר לחמודי כי זוגתו זיהתה אותו משנה חמודי את גרסתו (שו' 173 ואילך).

ג. חמודי מאשר כי עלה למונית אך לטענתו "ניר ורואד תקפו את הנהג (שו' 219); חמודי מאשר כי פעל למכור הטלפון אך לטענתו ניר הוא שאמר לו למכור (שו' 229). בהמשך הודעתו מצוין- "אני לא ראיתי. אני ראיתי **שניהם** מרביצים לו .. עמדתי בצד.. אמרתי לנהג לנסוע ולהם שיעזבו אותו..". (שו' 234).

ד. חמודי מאשר כי כבר עמד מחוץ למונית בשער העליה לבניין (שו' 266) אך חזר ו"ברח איתם מהסטלה". (שו' 268). בהמשך מאשר חמודי כי זרק את חולצת ניר לניר (צ"ל נייר) "כי ניר הוריד אותה בזמן שהוא מרביץ לנהג" (284)... אני ראיתי שהוא ורואד תוקפים אותו" (שו' 355).

ה. בעדות מיום 3/9/19 שב חמודי על עיקר הדברים; לטענתו לא היכה את הנהג (שו' 28).

14. הנה הודעות חמודי מסבכות באופן מוחלט לא רק את רואד אלא גם את **ניר**- המשיב 1.

15. א. הודעת יניר מיום 29/8 מאשררת כי רואד החל בתקיפה (שו' 8); יניר טוען כי נתן דחיפה קלה בלבד (שו' 9) אך ביקש מרואד כי יחדל מהתקיפה (שו' 12). יניר שולל בהודעה זו כי חמודי תקף את הנהג אך לגביו עצמו מציין- "נתתי לו מכה ברגל עם היד, ומתי שנתתי לו מכה עם היד עף לי הכוס... לא נתתי לו מכה נתתי לו דחיפה..(שו' 44-48); עם זאת יניר מציין כי יתכן שחמודי או הוא עצמו לקחו את הטלפון של הנהג מהלך האירוע (שו' 58) ובהמשך מציין כי הוא זה שלקח (שו' 61) אך החזיר הטלפון.
- ב. משמוצגת ליניר התמונה כי חמודי מוכר את הטלפון מגיב יניר- "אל תגיד לי שהוא לקח את לא דודו, זה הוא לקח את הטלפון, מה הוא דפוק? עד שנולד לו ילד הוא חזר שוב לשטויות". (שו' 96). **הודעה זו מפלילה לכאורה את חמודי כמי שיזם את לקיחת הטלפון ומכירתו.** יניר שב ומאשר כי אינו יודע מדוע חמודי לקח את הטלפון ומכרו (שו' 128).
- ג. בהודעת יניר מיום 2/9/19 שב יניר על עיקרי הדברים- יניר טוען כי חמודי לא השתתף בתקיפה (שו' 22,24). יניר מציין כי רואד ככל הנראה "פסיכופט" (71) והוא התוקף המרכזי. עם זאת יניר מציין כי לא ידע שחמודי לקח את הטלפון ומכר אותו (שו' 115, שו' 124); יניר מכחיש מכל וכל טענות חמודי בעניין זה.
16. רואד בתחילה הכחיש כל קשר לאירוע (הודעה מיום 28/8) וטען כי כלל לא היה במקום (שו' 80 ואילך), לא שהה עם יניר וחמודי (שו' 111) ולא לקח מונית (שו' 124). תשובות דומות מספק רואד גם בחקירתו מיום 1/9/19 וגם כשמוטחות בו הראיות. גם בחקירה מיום 3/9/19 שולל רואד כי היה במקום, כי נסע במונית עם אחיו, וכי תקף הנהג.
17. אין מחלוקת כי חמודי, יומיים לאחר האירוע, מגיע לחנות ומוכר את הטלפון השייך לנהג-המתלונן; אין מחלוקת כי בשלב זה חמודי כבר התפכח, מודע למעשה, ואחיו אינם בחנות עמו.
18. עדויות הנהג, השכנה, והאחים עצמם, מקימות תשתית ראייתית לכאורית מוצקה ומספקת, שיש בה פוטנציאל הרשעתי ממשי.
19. אני קובע כי אין כל פגם בעצמת הראיות, וקיימת תשתית ראייתית מספקת.
20. עילת המעצר מסתברת מאליה- מדובר בתקיפה שביצעו בצוותא המשיבים עם אחיהם רואד, תקיפה אשר גרמה חבלות קשות. העובדה כי התקיפה, אליבא המשיבים כאן, לא תוכננה זמן רב מראש, אינה מעלה ואינה מורידה; בבש"פ 9095/18 **אחמד סידה נ' מ"י**, קבע כב' בית המשפט העליון, כי "לשם ביצוע בצוותא של עבירה, די בשותפות ספונטאנית שנוצרה על אתר לשם השגת מטרה משותפת שבני החבורה מודעים לה. קיימת אחריות פלילית (ודאי לכאורית-נ.ס) במקרה ששותפים התאגדו ב"שותפות ספונטאנית

לביצוע בצוותא של עבירה, גם אם לא הוכח מי מהשותפים ביצע את היסוד העובדתי של העבירה. במקרה הנדון, לצרכי המעצר, יש בידי התביעה ראיות לכאורה מספיקות להוכחת הביצוע בצוותא".

21. שבתי ועיינתי בטענות הצדדים; הגעתי לכלל מסקנה, כי במקרה זה אין טעם לשלוח את המשיבים לבחינת שירות המבחן, אף לא לשם שקילת ובחינת מעצר באיזוק.

בבש"פ 2740/18 **אזולאי נ' מדינת ישראל** (16.04.2018) נקבע כדלקמן:-

לנאשם לא עומדת זכות קנויה לקבלת תסקיר בעניינו, ואין טעם בהזמנת תסקיר שירות המבחן במקרים בהם ברי כי חלופת מעצר לא תסכון; ככל שעוצמת הראיות לכאורה ועילת המעצר גבוהה, כך תפחת נכונותו של בית המשפט להורות על שחרורו של נאשם לחלופה.

במקרה כאן סבורני, כי נוכח עצמת העילה והמסוכנות, יש להורות על מעצר המשיבים.

22. ראשית- מדובר בתקיפה בצוותא, גם לאחר שהמתלונן כבר חבול וזב דם.

23. שנית- עם כל הכבוד למשיבים- דווקא הם נראו בחלקים כאלו ואחרים של האירוע מחוץ למכונית- אליבא חלק ניכר מהעדויות. תחת לעזוב המקום או להזעיק עזרה- בחרו הם להמשיך ולתקוף?

24. שלישית- לשני המשיבים עבר מכביד- למשיב 1 הרשעות קודמות בגין עבירות אלימות; הוא ריצה מאסרים כשהאחרון בהם בשנת 2016; אלו גם אלו לא הרתיעוהו; להבנתי, תלויים נגדו 3 כתבי אישום נוספים; למשיב 2=3 הרשעות לרבות בעבירות שוד ורכוש; המשיב סיים לרצות מאסרו **בשנת 2018!!!** ומיד שב להתנהלות עבריינית. עבר מכביד מלמד על מסוכנות גבוהה; אי הרתעות ממאסרים ומריצוי, ומהליכים נוספים- מלמד על חוסר אפשרות לתת אמון במשיבים, אמון שהנו הבסיס לשקילת חלופה.

25. רביעית- אמנם ביחס למשיב חמודי קיימות טענות לפיהן חלקו באלימות נמוך מחלק יתר האחים; עם זאת לא ניתן להתעלם כי פעולת מכירת הטלפון מבוצעת כשהשפעת האלכוהול כבר פגה ויש בכך נסיבה מחמירה.

26. חמישית- אשר לבחינת אפשרות מעצר באיזוק- סעיף 22ב(1) לחוק המעצרים קובע, כי לא יוטל מעצר בפיקוח אלקטרוני, כלפי מי המואשם כי ביצע עבירה באלימות חמורה או באכזריות, אלא מטעמים מיוחדים; תקיפה משולבת זו של נהג מונית, גרימת שבר בארובת העין, עולה בקנה אחד עם הגדרת האכזריות, ובאין טעמים מיוחדים= דינם של המשיבים למעצר ממשי

27. ראה גם הפסיקה שהובאה ע"י המאשימה (סיפא הטיעון); נימוק שישי- הנסיבה המחמירה בשימוש באלכוהול (וראה "לא תרווי לא תחטי", המצוטט מבבלי ברכות, בבש"פ 7233/12).

28. אני מורה על מעצרו הממשי של המשיבים עד תום ההליכים כנגדם.

ניתנה היום, כ"ב אלול תשע"ט, 22 ספטמבר 2019, בהעדר הצדדים.